Heinrich Heine,

Wasserfahrt

Ich stand gelehnet an den Mast,
Und zählte jede Welle.
Ade! mein schönes Vaterland!
Mein Schiff, das segelt schnelle.

Ich kam schön Liebchens Haus vorbei,
Die Fensterscheiben blinken;
Ich guck mir fast die Augen aus,
Doch will mir niemand winken.

Ihr Tränen, bleibt mir aus dem Aug,
Daß ich nicht dunkel sehe.
Mein krankes Herze, brich mir nicht
Vor allzu großem Wehe.

Verkinto de tiu ĉi Germana poemo estas Heinrich Heine *(∗1797-12-13 – †1856-02-17).*

Arg-208-415 (2004-03-13 22:48:43)

Das Gedicht befindet sich in Heinrich Heines Werk „Buch der Lieder“, im Abschnitt „Junge Leiden – Romanzen“, Nr. XIV.

Heinrich Heine,

Akvoveturo

tradukita de Manfred Retzlaff

Ĉe l’ masto min apogis mi
kaj nombris ĉiun ondon.
”Adiaŭ nun, patrujo vi![2]
Mi volas en la mondon.”

Ekbrilis la fenestroj de
la karulina domo,
rigardis streĉe mi, sed ne
mansvingis iu homo.

Vi larmoj, reteniĝu vi,
por ke mi ne blindiĝu!
Malsana kor’, pro tic ĉi
doloro ne rompiĝu!

Traduko de la Germana poemo “Wasserfahrt” de Heinrich Heine *(∗1797-12-13 – †1856-02-17) en Esperanton de* Manfred Retzlaff *(∗1938-11-04) en 1984.*

MR-167-1 / Arg-208-1367 (2012-11-26 07:56:15)

[2] aŭ:
“Adiaŭ, kara vi patri’!